

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: HJEMKOMSTEN

Citation: Drachmann, Holger: "HJEMKOMSTEN", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid87772.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

HJEMKOMSTEN

Nu fløjter Finken og Droslen slaar,
Og Jorden damper af Grøde,
Og Landsbypigen til Grænsen gaar,
Sin Kærest, Husaren, at møde.

"Ak, hvor dog den Vinter var lang og trist;
Jeg gik som i Dvale bedøvet,
Og Fuglen den hang med Næbet paa Kvist,
Og vi begge var lige bedrøvet."

"Naar Rygterne meldte om Slag og Saar,
Saa græd jeg mig Øjnene røde,
Og gerne jeg bytted med Fuglen Kaar,
Skønt Stakkelen peb efter Føde."

"Jeg tænkte: Du har dog din Hjertensven,
Og kan dig ved ham forlyste;
Men faar jeg ej se min Husar igen,
Hvem skal da i Verden mig trøste?"

"Ja Vintren var dog saa lang og haard,
Jeg sørged mig næsten til Døde;
Men nu har de Orlov, og nu er det Vaar,
Og nu skal Husaren jeg møde."

"Jeg ser ham for mig i Tankerne alt
Med brune og blussende Kinder,
Livagtig jeg ser ham, den lange Gestalt,
Hans Øjne som Solsikker skinner."

"Med Haanden i Siden, saa rank som et Træ,
Han rider her ind over Grænsen,
Og Hesten pruster og kaster sit Knæ
Højt op imod Mulen og Tensen."

"Jeg dukker mig ned bag den knoppede Hæk,
Herfra skal jeg ham overraske;
Jeg ser ham saa tydelig, Træk for Træk,
Dolmanen, og Sabel, og Taske."

"Lidt mager; aaja, - men det bøder vi paa.
Hans Knebelsbart er dog den samme,
350 Chakoen den sidder som før paa Skraa,
Og hans Klæder de slutter saa stramme."

Jeg føler mit Hjerte saa hæftigt slaa,
Jeg løber, jeg tør ikke bie; -
For alle de tusinde Kys han skal faa!
Og for alle - nej tys, lad mig tie!"

"Jeg véd hverken ud eller ind med mig mer.
Det dufter af Høslet og Sommer,
Og Svalerne synge og Lærken ler;
Husaren, Husaren han kommer!" -

Og ovre ved Skoven, som højtidsklædt staar
Til Bryllupsfart lige paa Springet,
Hvor Landevejsstrimlen en Krumning slaar
Og taber sig atter i Svinget;

Dér hopper en hvid Række Støvskyer hen,

Og bliver saa atter borte.
En halv Snes Minutter, saa ses de igen,
Men nu er de tunge og sorte.

Det snubler, det slæber, det aser sig frem,
Det stønner, det bander og sukker,
Og Hestene luder med skamnavet Rem,
Og Mændene nikker og dukker.

Først Ryttere; klædt som i Aske og Sæk,
Med Skam og med Skarn overstænket;
Saa Fodfolk; med stive og stirrende Træk
Som Glutten, hvem Knøsen har krænket.

Og bagerst der rumler et Køretøj hen;
Saa tungt gennem Støvet det skurer.
Hvor Hjulet har drejet, dér bliver igen
Langs Sporet to sivende Furer. -

Saa drager de Grænsepæl-Linjen forbi.
En standser, og peger med Kolben:
"Her var, Musketerer, nok Fjenden før vi!
Der ligger ... se hist, under Stolpen ...!"